

Για τα μάτια τους και μόνο

Κάθονταν, ανάμεσά τους κι εγώ, σε κεντητές μαξιλιάρες, έργα των κοριτσιών του συλλόγου μας. Σάββατο, του Δεκεμβρίου 21, στην οδό Κολλοκοτρώνη του Πειραιά, τόπο συνάντησης των συμπατριωτών μου από τη Νεάπολη Λακωνίας. Κρύο το πρωινό, μα οι κοπέλες είχαν δημιουργήσει ατμόσφαιρα γλυκιά σαν φάτνη. Πήγα καλεσμένη για να μιλήσω με τα παιδιά που ζουν στον Πειραιά, να μου μιλήσουν, να επαναλάβουμε μαζί ιστορίες από το Μέγα Θαύμα, να το υμνήσουμε. Τα παιδιά ήταν ήσυχα και αγαθά σαν τους αμνούς στη νύχτα τη μαγική. Πήγα βεβαίως με χαρά, αλλή όταν αποχαιρετιστήκαμε, από τη συγκίνηση, την ακτινοβολία των ματιών τους, τον ήλιο που είχε εισδύσει μες στην αίθουσα, ένας ήλιος που θύμιζε το Αστέρι που φώτισε δρόμους, βουνά και πολιτείες –και ακόμη φωτίζει– από τα λόγια τους, ένιωθα πως είχα αποκτήσει φτερά.

Μου συμβαίνει όταν συναντιέμαι με παιδιά· σε σχολεία, σε συλλόγους, σε βιβλιοθήκες: αισθάνομαι μέρος ενός θαύματος. Και δεν είναι ακατανόητα τα φτερά που μου φυτρώνουν: φωτίζομαι από τα μάτια τους, γλυκαίνομαι από την εμπιστοσύνη τους, θαμπώνομαι από τα μαργαριτάρια του γέλιου τους.

Στην ιστορία με τη μικρή Σάρα, που έπεσε στην ποδιά της Παναγιάς νομίζοντας πως ήταν η χαμένη μάνα της, είδα τα χείλη τους να τρεμουλιάζουν. Σε αυτήν με τον Τέταρτο Μάγο που ξεκίνησε για την Προσκύνηση, αλλή συνάντησε τόσο πόνο που έπρεπε να ανακουφίσει, ώστε πέρασαν τριάντα τρία χρόνια ως να φτάσει κι ως να αντικρίσει Εκείνον στο σταυρό, τα μάτια τους έλαμπαν. Οτι ο Κούνελλος πρόσφερε τα υπάρχοντά του στους αναγκασμένους το βρήκαν φυσικό.

«Γιαγιά, πώς είσαι έτσι;» μου είπε η μία από τις εγγονούλες μου στην επιστροφή. «Τα μάτια τους», σκέφτηκα. «Για τα μάτια τους μπορώ να ονειρεύομαι ακόμη. Γι' αυτά ξυπνώ και μπορώ να περιμένω – παρ' όλη όσα μας ταλανίζουν και μας πτοούν. Για τα μάτια τους και μόνο φτιάχνω ευτυχισμένες ιστορίες. Γι' αυτά τα μάτια παραμένω στην πρώτη γραμμή. Και προσδοκώ».

ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ